

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6CoCsp/24/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8622200058
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8622200058.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Romana Lajoša v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., zastúpená advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, advokátska kancelária 089 01 Svidník, ul. Sov. hrdinov 163/66, proti žalovanej: C. E. F., G.; D. H.: C., G., I. H. X, F. XXX XX, J.: XX XXX XXX, zastúpená advokátskou kanceláriou Remedium Legal s.r.o., so sídlom Prievozska 2, 851 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 2Csp/1/2022-277 z 20.03.2023 takto

rozhodol:

I. Potvrďuje napadnutý rozsudok vo výroku III., ktorým súd určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX K. X.XX.XXXX, v časti V. Vyhlásenie klienta, bod 6., je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a vo výroku IV., ktorým súd určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX K. XX.XX.XXXX, v časti VI. Zmluvné podmienky, bod 10. Následky nesplácania spotrebiteľského úveru a zmluvná pokuta, bod. 10.1, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

II. Zrušuje napadnutý rozsudok vo výroku I., ktorým súd určil, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX K. XX.XX.XXXX je bezúročný a bez poplatkov a vo výroku II., ktorým bola žalovanej uložená povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 511,95 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 27.02.2022 do zaplatenia, ako aj v súvisiacom výroku V. o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Svidník, teraz Okresný súd Bardejov, (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol tak, že cit.:

„I. Určuje, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, K. L. X.XX.XXXX je bezúročný a bez poplatkov.

II. Žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 511,95 Eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 27.2.2022 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere, č. XXXXXXXXXXXX, K. L. X.XX.XXXX, v časti V. Vyhlásenie klienta, bod 6., v znení:

„Klient berie na vedomie, že CFH ako prevádzkovateľ na základe dobrovoľného súhlasu dotknutej osoby:

b) Osobné údaje Klienta uvedené v Zmluve poskytuje svojej ovládajúcej osobe C., ako aj osobám zo skupiny s úzkymi väzbami k C. v zmysle zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, vrátane spoločnosti Intesa Sanpaolo Taliansko, za účelom interného výkazníctva, zväšenia kvality služieb, marketingové účely, účely vyhodnotenia rizikového profilu Klienta, vymáhania prípadných záväzkov Klienta po splatnosti. Platnosť súhlasu je 10 rokov od doručenia návrhu na uzatvorenie Zmluvy, pričom Klient berie na

vedomie, že svoj súhlas je oprávnený odvolať najskôr po jednom roku od zániku predmetného záväzkového vzťahu alebo udelenia súhlasu pre prípad, že sa Zmluva neuzatvorí, a to písomným oznámením doručeným na adresu Spoločnosti.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

IV. Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere, č. XXXXXXXXXXXX, K. L. X.XX.XXXX, v časti VI. Zmluvné podmienky, bod 10. Následky nesplácania spotrebiteľského úveru a zmluvná pokuta, bod. 10.1, v znení:

„Zmluvná pokuta: V prípade omeškania s úhradou jednotlivých Splátok je Klient povinný uhradiť Spoločnosti Zmluvnú pokutu vo výške stanovenej nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. z dlžnej čiastky za každý aj začatý deň omeškania. Výška zmluvnej pokuty sa rovná priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenej podľa osobitného predpisu pred vznikom omeškania navýšenej o 10 percentuálnych bodov ročne, pričom nesmie prevýšiť trojnásobok úrokov z omeškania podľa uvedeného nariadenia vlády.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

V. Žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. §§ 3 ods. 1; 37 ods. 1; 39; 52 ods. 1, 2; 53 ods. 1 až 4; 54 ods. 1, 2; 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), § 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z. z.“), §§ 2 písm. a), b); 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 129/2010 Z. z.) a ako interpretačné pravidlo výkladu spotrebiteľského práva využil i Smernicu Rady č. 93/13/EHS.

3. Skutkovo konštatoval, že podľa ustanovení Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX K. XX.XX.XXXX (ďalej len „zmluva o úvere“) bol žalobkyni poskytnutý žalovanou úver v sume 1 000,- eur s úrokovou sadzbou vo výške 18,15 % ročne, výškou splátky s poistením 17,17 eur mesačne pri RPMN vo výške 18,15 %, priemernej RPMN 14,87 % so splatnosťou prvej splátky dňa 20.11.2017, počtom splátok 120 a splatnosťou úveru dňa 20.10.2027. Ďalej zistil, že obsahom zmluvy o úvere sú okrem iného aj zmluvné podmienky, ktorých znenie bolo premietnuté do výrokov III. a IV. napadnutého rozsudku a tiež, že žalobkyni bol poskytnutý úver v sume 1000 eur a žalobkyňa doposiaľ žalovanému vrátila sumu 1 511,95 eur.

4. Súdenú vec právne posúdil tak, že vzťah sporových strán má spotrebiteľskú povahu, a že v prejednávanej veci ide o spotrebiteľský spor v zmysle jeho definície vyjadrenej v § 290 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), teda spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou. Právny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru založil na závere, že predmetná zmluva neobsahuje predpoklady na výpočet RPMN, keď v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX K. X.XX.XXXX sa nenachádza pojem „Predpoklady použité na výpočet RPMN“ ako ani jednotlivé premenné vyjadrujúce tieto predpoklady, hoci zákon č. 129/2010 Z. z. jednoznačne vyžaduje, aby údaje taxatívne vymedzené v jeho § 9 ods. 2 písm. a/ až l/, s/, z/ a aa/ boli uvedené priamo v zmluve o úvere. Okrem toho zaujal názor, že v zmluve je nesprávne uvedená aj výška priemernej RPMN (14,87 %), pričom podľa Ministerstvom financií SR zverejnených údajov o priemernej RPMN za 3. štvrťrok 2017 pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou nad 10 rokov je priemerná RPMN vo výške 14 %. Vzhľadom na skutkové zistenie, že žalobkyni bol poskytnutý úver vo výške 1000,- eur a táto žalovanej doposiaľ vrátila sumu 1 511,95 eur, suma 511,95 eur predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej, ktorú prijala od žalobkyne bez právneho dôvodu a preto výrokom II. bola žalovaná zaviazaná vydať žalobkyni toto bezdôvodné obohatenie aj s úrokom z omeškania 5% ročne od 27.02.2022 do zaplatenia, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

5. Vo vzťahu k žalobou napadnutým zmluvným podmienkam uzavrel, že s prihliadnutím na znenie § 53 ods. 2 OZ žalobkyňa v danom prípade nemohla zasahovať do textu, v ktorom bol predformulovaný súhlas na spracovanie osobných údajov pre bližšie neurčený počet subjektov (C. G. ako aj osobám zo skupiny s úzkymi väzbami k C. v zmysle zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách vrátane spoločnosti Intesa SanPaolo Taliansko). Mal za to, že z hľadiska subjektov, ktorým je zmluvnou podmienkou dávaný formulovaný súhlas možno konštatovať neplatnosť tohto dojednania z hľadiska § 37 ods. 1 OZ. V danom prípade predformulované vyhlásenie klienta je súhlasom daným pre široký okruh neurčitých

subjektov, ktoré budú oprávnené spracovať osobné údaje klienta. Súd prvej inštancie konštatoval aj zjavne neodôvodnenú dĺžku 10 rokov, na ktorú mal byť žalobkyňou tento súhlas udelený, keď osobné údaje by mali byť spracované iba na nevyhnutnú dobu, čo sa v danom prípade nestalo. Súd mal za to, že dobu desiatich rokov nie je možné hodnotiť ako primeranú dobu na uchovávanie osobných údajov. K zmluvnej podmienke uvedenej v zmluve o úvere v časti VI. Zmluvné podmienky bod 10 Následky nesplácania spotrebiteľského úveru a zmluvná pokuta bod 10.1 súd prvej inštancie uzavrel, že aj táto zmluvná podmienka bola predložená žalobkyňi na podpis v rámci formulárovej zmluvy, pričom žalobkyňi neostávalo nič iné, ako ju akceptovať, pokiaľ chcela získať úver a v skutočnosti nemala žiadnu reálnu možnosť vyjednávania ohľadne tejto podmienky. Pritom konštatoval neprimeranosť výšky požadovanej zmluvnej pokuty, pretože dlžník, ktorý je v omeškaní so splátkami úveru, je povinný okrem úroku z omeškania zaplatiť zmluvnú pokutu pri nezaplatení aj len jednej splátky alebo jej časti. Obidve žalobou napadnuté zmluvné podmienky postupom podľa § 298 ods. 1 CSP vyhlásil napadnutým rozhodnutím za neprijateľné zmluvné podmienky, majúc za to, že zakladajú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a neboli medzi stranami individuálne dohodnuté. Možnosť žalobkyne ovplyvniť obsah vopred pripravených zmluvných podmienok predložených žalovaným na podpis označil za iluzórnu.

6. O trovách strán súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Konštatoval, že žalobkyňa mala v konaní plný úspech, preto má nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

7. Voči napadnutému rozsudku podala v celom rozsahu v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná a to z dôvodov vyjadrených v § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, t. j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanej, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V odvolaní namietala, že uloženie tak závažnej sankcie akou je bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru súd prvej inštancie odôvodnil v bode 48. napadnutého rozsudku len veľmi stroho. V súvislosti s posúdením otázky splnenia náležitostí zmluvy o úvere, predovšetkým predpokladov pre výpočet hodnoty RPMN argumentovala, že už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie vo vyjadrení z 18.07.2022 poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/183/2020 z 24.02.2021, ktorý vyslovil právny názor, že cit.: „zo znenia § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Takúto požiadavku pritom nie je možné vyvodiť gramatickým (jazykovým) ani teleologickým (účelovým) výkladom daného zákonného ustanovenia.“ Súd prvej inštancie preto podľa názoru odvolateľa roky vedomo ignoroval jednoznačný záver Najvyššieho súdu SR, keď v rozpore so znením zákona požadoval výslovné uvedenie pojmu „Predpoklady použité na výpočet RPMN“, čo predstavuje nesprávny procesný postup, ktorým bolo žalovanej znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že ním došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Okrem toho v otázke predpokladov pre výpočet RPMN mal súd prvej inštancie dospieť na základe vykonaných dôkazov aj k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď v konaní pred súdom prvej inštancie predložila kompletnú zmluvu o úvere, v ktorej sa na strane 9 zo 17 nachádza vzorec pre výpočet RPMN ako aj jednotlivé predpoklady použité vo vzorci, ktoré sa nachádzajú na strane 2 zo 17 v časti „IV. Pôžička“ (napr. Počet splátok (n), celková výška (S) ...). Zároveň mala za to, že výpočet hodnoty RPMN aj s jednotlivými predpokladmi uvedenými je uvedený na strane 14 v časti Štandardné európske informácie a na strane 17 v časti Informácie o RPMN a priemernej RPMN. Namietala tiež záver súdu prvej inštancie o nesprávne uvedenej hodnote priemernej RPMN, ktorá má byť 14%, a nie je v zmluve o úvere uvedených 14,87%. Súd prvej inštancie totiž pri svojom rozhodnutí vychádzal z údajov o priemernej hodnote RPMN zverejnených Ministerstvom financií SR za 3. štvrtrok 2017, čo predstavuje štatistiku, ktorá v čase uzatvorenia zmluvy o úvere nebola zverejnená, nakoľko táto bola zverejnená až posledný pracovný deň kalendárneho mesiaca, v ktorom došlo k uzatvoreniu zmluvy a začala sa uplatňovať až po 15-tich dňoch od zverejnenia, t.j. od 16.11.2017. Zároveň namietala, že súd prvej inštancie pri svojom právnom posúdení aplikoval aj nesprávnu dobu platnosti zmluvy, a to nad 10 rokov, čím došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci. Splatnosť úveru je totiž podľa žalovanej počítaná od splatnosti prvej splátky po splatnosť poslednej splátky a preto v prejednávacom prípade doba trvania zmluvy bola menej ako 10 rokov (20.11.2017 - 20.10.2027) (správne do 20.10.2027, pozn. odvolacieho súdu). Priemerná hodnota RPMN v zmluve o úvere je tak podľa žalovanej v uvedená v

správnej hodnote 14,87%. Keďže v prejednávanej veci sú v zmluve o úvere predpoklady pre výpočet RPMN uvedené opakovane a nad rámec požiadaviek zákona č. 129/2010 Z.z. a zároveň je správne uvedená hodnota priemernej RPMN, úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov, z dôvodu ktorého na strane žalovanej nedošlo na úkor žalobkyne k bezdôvodnému obohateniu.

8. Vo vzťahu k napadnutým výrokom III. a IV. rozsudku, ktorými boli určené neprijateľné zmluvné podmienky odvolateľka namietala, že súd prvej inštancie ignoroval žalovanou predložené dôkazy, konkrétne strany 12 a 13 zmluvy o úvere, na ktorých sa nachádza časť označená ako „Udelenie súhlasu v zmysle zákona o ochrane osobných údajov“, v časti zmluvy o úvere ktorej žalobkyňa individuálne určila rozsah spracovávania osobných údajov. Žalobkyňa preto podľa nej mala možnosť individuálne ovplyvniť rozsah spracovania osobných údajov, čo aj urobila, keď niektoré okruhy spracovania osobných údajov vylúčila. Preto podľa žalobkyne súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy. Ustanovenie časti V zmluvy o úvere bod 6 upravuje spracovávanie osobných údajov, ktorého konečný rozsah stanovila individuálne práve žalovaná v rámci časti Zmluvy „Udelenie súhlasu v zmysle zákona o ochrane osobných údajov“. V tomto kontexte namietala, že súd je povinný neprijateľnosť zmluvných podmienok posudzovať s ohľadom na ostatné ustanovenia a dojednania v Zmluve, a že v danom prípade bol rozsah spracovania osobných údajov ako celok medzi zmluvnými stranami nepopierateľne dohodnutý individuálne. Preto s použitím § 53 ods. 1 OZ nemôže byť ustanovenie v časti V bod 6 Zmluvy, ktoré bolo doplnené individuálnym dojednaním zmluvných strán, vyňaté z kontextu a označené za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Aj pokiaľ ide o ďalšiu žalobkyňou napadnutú zmluvnú podmienku v časti VI. bodu 10.1 zmluvy o úvere, žalovaná namietala, že súd prvej inštancie z nepochopiteľných dôvodov opätovne úplne odignoroval jej tvrdenia, ktorými poukázala na časť VI. zmluvy body 10.1 a 10.3, z ktorých vyplýva, že zmluvná pokuta a úrok z omeškania nemôžu byť klientovi ukladané súčasne. Zároveň poukázala na skutočnosť, že veriteľ má nárok aj na úrok z omeškania a aj na zmluvnú pokutu a žiadne zákonné ustanovenie nevyklučuje ich súčasné ukladanie za predpokladu, že neprekročia rozsah stanovený nariadením vlády č. 87/1995 Z. z., na ktoré sporné ustanovenie výslovne odkazuje. Aj keď toto zmluvné ustanovenie nebolo individuálne dohodnuté a preto podlieha súdnemu prieskumu, prezentovala názor, že v tomto prípade bola zmluvná pokuta dohodnutá v medziach §3a Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z.“), ktorý je rozhodujúci pre posúdenie toho, či zmluvná pokuta je stanovená tak, že by mohla byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Záver súdu prvej inštancie, ktorý spochybňuje správnosť označeného ustanovenia nariadenia vlády, ktorého znením je súd viazaný, nemá žiadne opodstatnenie a je neprijateľným výkladom contra legem. V tejto súvislosti na podporu svojej argumentácie žalovaná s odvolaním predložila do spisu aj stanovisko Odboru ochrany finančných spotrebiteľov Národnej Banky Slovenska, podľa ktorého zmluvná podmienka ohľadne zmluvnej pokuty a úroku z omeškania v totožnom znení ako v prejednávanej zmluve majú byť v súlade s nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. Tým považovala názor súdu prvej inštancie, že v predmetnom prípade sa jedná o neúmernú sankciu, keďže táto je percentuálne priamo úmerná výške splátky, za vyvrátený. Zároveň uviedla, že stanovisko NBS k tejto zmluvnej podmienke nebolo možné v konaní uplatniť skôr, nakoľko bolo vypracované až po vydaní rozsudku, teda sa nejedná a neprípustné novoty v odvolacom konaní. S ohľadom na všetky uvádzané dôvody žiadala napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť, priznať jej nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania, resp. rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. K odvolaniu žalovanej sa podaním z 24.07.2023 vyjadrila žalobkyňa, v ktorom žiadala napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania. K odvolacej námietke týkajúcej sa neuvedenia predpokladov pre použitie RPMN, poukázala na to, že v súdnej veci ide práve o prípad, na ktorý dopadá rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-448/17, keď zmluva o úvere obsahuje matematický vzorec výpočtu RPMN, ktorý ale nie je doplnený konkrétnymi údajmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu. Mala za to, že sporná náležitosť zmluvy o úvere (predpoklady použitia RPMN) nie je v zmluve o úvere, ktorá má písomnú formu s podpisovou doložkou len od strany 1 po stranu 13 v zákonom požadovanej forme uvedená, nakoľko zmluva o úvere síce matematický vzorec obsahuje, ale tak ako na to poukazuje rozsudok Súdneho dvora EÚ, vo veci C-448/17, tento vzorec nie je doplnený údajmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu. Strany 14 až 17 Zmluvy, nasledujúce po podpisovej doložke, zase požiadavku zákona na písomnú formu nespĺňajú, pretože tieto nie sú podpísané. Súčasne poukázala na to, že uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo/183/2020, z 24.02.2021, na ktoré poukazuje žalovaná, sa rozsudkom Súdneho dvora EÚ

vo veci C-448/17, vôbec nezaobera. Vo vzťahu k údajom o nesprávne uvedenej výške priemernej RPMN žalobkyňa mala za to, že zmluvná platnosť predmetnej úverovej zmluvy zodpovedá dobe nad 10 rokov (04.10.2017 - 20.10.2027), z dôvodu ktorého hodnota 14,87 % nekorešponduje s údajmi uvedenými v súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrťrok 2017 alebo 3. štvrťrok 2017. K tomu poukázala na to, že dlžníkovi nič nebránilo úver splatiť aj pred splatnosťou prvej splátky dňa 20.11.2017. Z tohto dôvodu je zmluvná splatnosť daná od prvého možné okamihu, ktorým je uzatvorenie zmluvy, do termínu konečnej splatnosti úveru.

10. V časti týkajúcej sa určenia neprijateľnosti v žalobe označených zmluvných podmienok (spracovanie osobných údajov a zmluvná pokuta) žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu argumentovala, že tieto predstavujú notoricky známe neprijateľné zmluvné podmienky používané žalovanou a napriek vedomosti o rozhodnutiach, ktorými boli tieto zmluvné podmienky judikované ako neprijateľné, ich aj naďalej obhajuje. Žalovaná žalobkyňu rovnako ako pri ostatných zmluvných ustanoveniach na nič neupovedomila a nepoučila, listinu „Udelenie súhlasu v zmysle zákona o ochrane osobných údajov“ vyplňoval zamestnanec žalovanej technickými prostriedkami a táto navyše ani nie je žalobkyňou podpísaná. Vzhľadom na znenie napadnutej zmluvnej podmienky považuje uvedené za irelevantné a nerozumie, prečo by od nej dodávateľ vo vzťahu k Sociálnej poisťovni vyžadoval dodatočný súhlas, ktorá už osobnými údajmi žalobkyne vo svojom systéme disponuje a zároveň je povinnosťou dodávateľa obrátiť sa na Sociálnu poisťovni v súvislosti so skúmaním bonity bez ohľadu na to, či súhlasí alebo nesúhlasí s takýmto postupom. Žalobkyňou napádaná zmluvná podmienka však už priamo v texte počítá s tým, že žalovaná bude osobné údaje používať na marketingové účely po dobu 10 rokov. Pokiaľ žalovaná tvrdí, že žalobkyňa zaškrtoval políčka „Áno/Nie“, nerozumie prečo súčasne nezohľadnila nesúhlas ohľadom spracovania osobných údajov, a to dokonca ani len na tri roky, resp. súhlas na max. 5 rokov, ale práve naopak sama ustanovila, že bude spracovávať osobné žalobkyne údaje dlhšie, a to až 10 rokov a rovnako nerozumie, prečo do zmluvy nezakomponovala aj ostatné súhlasy/nesúhlasy obsiahnuté v listine „Udelenie súhlasu v zmysle zákona o ochrane osobných údajov“. Z uvedeného považuje za zrejmé, že sa jedná iba o formu, ktorá má vytvárať dojem, že dodávateľ postupuje v kontraktáčnom procese v súlade so zákonom, hoci realita majúca odraz aj priamo v texte zmluvy je odlišná. Argumentáciu žalovanej a ňou predložené listiny označila za zjavne zmätočné a preukazujúce nekalú obchodnú prax z jej strany. Žalovaná doposiaľ nijako relevantne nepreukázala individuálne dojednanie tejto zmluvnej podmienky, spôsobujúcej značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán.

11. Pokiaľ ide o druhú žalobou napadnutú zmluvnú podmienku, táto predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku už v zmysle § 53 ods. 4 písm. k) OZ, keď od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok požaduje, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku. V konkrétnom prípade ide o zmluvnú pokutu za akékoľvek každé omeškanie, t.j. aj 1 cent, ktoré nie je limitované ani vo výške súčtu všetkých nesplatených splátok po odpočítaní zostatku istiny. Napadnuté zmluvné dojednanie nepočíta ani so žiadnymi prípadnými objektívnymi dôvodmi na strane spotrebiteľa, resp. s dôvodmi, ktoré spotrebiteľ nezavinil. Takto formulovaná zmluvná pokuta je neobmedzená a môže byť účtovaná žalovanou jednostranne, podľa vlastnej úvahy. Nárok na úrok z omeškania však žalovanej ako nástupcovi veriteľa v spotrebiteľskom zmluvnom vzťahu vzniká priamo zo zákona (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka) vo výške stanovenej § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. od prvého dňa omeškania, konkrétne vo výške o 5 percentuálnych bodov vyššej ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. To znamená, že žalovaná (a pred ňou jej právny predchodca) by v prípade platnosti tejto zmluvnej podmienky bola od spotrebiteľa oprávnená požadovať v súhrne sankcie za omeškanie vo výške presahujúcej limit stanovený nariadením vlády č. 87/1995 Z. z., keďže popri úroku z omeškania by bola oprávnená požadovať aj zmluvnú pokutu. Totiž posudzovaná zmluva v žiadnom svojom ustanovení nevyklučuje právo žalovanej na úrok z omeškania, ktoré vzniká spolu so vznikom peňažného dlhu už naplnením podmienok vyžadovaných § 517 Občianskeho zákonníka, bez existencie akéhokoľvek zmluvného dojednania. V zmysle bodu 10.1 Zmluvy si tak žalovaná, uplatňuje zmluvnú pokutu z „dlžnej čiastky“, ktorá sa akumuluje s každou nezaplatenou splátkou vrátane k nej prirátanej zmluvnej pokuty z predchádzajúcich období. Žalovanou predložené stanovisko NBS k tejto zmluvnej podmienke podľa žalobkyne iba konštatuje, že výška zmluvnej pokuty a úroku z omeškania je v súlade s § 3 a §3a Nariadenia vlády SR, nie je však právne záväzná a môže sa odlišovať od stanoviska vecne príslušných orgánov. Neprijateľnosť zmluvnej pokuty nespočíva v tom, že by obsahovala inštitút, ktorý právna úprava nepozná, alebo v rozsahu, ktorý právna úprava nepripúšťa, ani v tom, že by bola neplatnou podľa

všeobecných ustanovení OZ. Za neprijateľnú zmluvnú podmienku treba považovať takú, ktorá nebola individuálne dojednaná a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 OZ). Ak jej však veriteľ, za omeškanie, okrem regulérnych úrokov uložil aj ďalšiu sankciu za omeškanie, ktorú žalobkyňa vo formulárovej zmluve nemohla odmietnuť, ak chcela úver získať, využil tým svoju mocenskú nadvládu nad ňou a v skutočnosti mala len dve možnosti - buď úver prijať, s podmienkami stanovenými obchodníkom, alebo úver odmietnuť, pričom na vyjednávanie nemala žiaden priestor. Navyiac, neprijateľnosť zmluvnej podmienky, sa podľa § 53 ods. 1 OZ, hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a nie len podľa toho, akú absolútne najvyššiu sankciu zákonodarca pripúšťa, alebo že určitý právny inštitút ako taký nie je zakázaný.

12. K vyjadreniu žalobkyne sa v odvolacej replike zo 07.09.2023 vyjadrila žalovaná. V ňom poukázala na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-448/17, ktorý podľa nej na prejednávanú zmluvu nie je možné aplikovať, pretože sa týkal diametrálne odlišného prípadu, v ktorom bola totiž prejednávaná zmluva o revolvingovom úvere z roku 2005, kedy bola v zmluve o úvere uvedená iba príkladná hodnota indikatívneho výpočtu RPMN a uvedený vzorec pre jej výpočet. Tento starý vzorec pre výpočet RPMN platný v roku 2005 bol jednoduchý a vypočítateľný aj pre priemerného spotrebiteľa, pri ktorom postačovali vedomosti základného vzdelania. Vo svojom rozhodnutí Súdny dvor EÚ uzavrel, že v prípade, ak nie je v zmluve uvedená hodnota RPMN, ale zmluva obsahuje iba matematický vzorec pre výpočet hodnoty RPMN, musí byť tento matematický vzorec doplnený údajmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu. Nový vzorec pre výpočet hodnoty RPMN platný od 01.07.2006, aký sa uplatňuje aj v našom prípade, je naopak pre priemerného spotrebiteľa reálne nevypočítateľný. Jedná sa o sústavu rovníc, ktorých počet je rovný počtu splátok a iných plnení, a pre výpočet ktorých je aj v prípade finančných inštitúcií potrebné technické a softwarové riešenie. Pri výpočte hodnoty RPMN existujú tri metódy (Francúzska, Nemecká a Anglická), ktoré sa odlišujú v tom, či je použitý reálny počet dní v mesiaci alebo štandardizovaných 30 dní a reálna dĺžka roka 365/366 dní alebo tzv. bankový rok 360 dní. Výsledná hodnota RPMN sa teda môže mierne líšiť aj v nadväznosti na to, ktorú z metód konkrétna finančná inštitúcia využíva. V aktuálne prejednávanom prípade Zmluva obsahovala v článku IV. hodnotu RPMN 18,15%, preto nebolo potrebné uvádzať matematický výpočet spolu s dosadenými hodnotami. Napokon aktuálne platný vzorec pre výpočet RPMN nemá pre priemerného spotrebiteľa žiadnu výpovednú hodnotu. Súčasne zotrvala na podanom odvolaní a navrhla, aby odvolací súd rozhodol v zmysle odvolania žalovanej z 29.06.2023.

13. Žalobkyňa odvoláciu dupliku k odvolacej replike žalovanej v odvolacom konaní nepodala.

14. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z § 34 CSP, po zistení, že odvolanie žalovanej bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) a oprávnenou osobou (§ 359 CSP), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaných odvolaní do tej miery, že napadnutý rozsudok nebol oprávnený preskúmať z iných dôvodov, než tých, ktoré boli v podaných odvolaniach výslovne uvedené. Výnimkou by mohli byť len vady konania týkajúce sa procesných podmienok, aj keď v odvolacích dôvodoch neboli uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd v zákonom stanovenej lehote uverejnil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP).

15. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

16. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo

argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

17. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. že súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil odvolateľovi uskutočnenie procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva odvolateľa na spravodlivý proces, odvolací súd uvádza, že medzi zložky práva na spravodlivý proces (right to fair trial) možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu síce predstavuje pochybenie súdu, avšak o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP pôjde iba vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

18. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 CSP písm. f) CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd uvádza, že dokazovanie je procesný postup založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súď hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súď hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súď dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

19. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t. j. nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 9Cdo/23/2021 z 29.09.2021). Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo

ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

20. So zreteľom na obsah odvolania žalovanej boli v odvolacom konaní preskúmané výroky I., II., III., IV. ako aj súvisiaci výrok V. rozsudku, ktorými bolo súdom prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovené.

21. V danom prípade išlo vzhľadom k subjektom zmluvy o úvere zo XX.XX.XXXX o zmluvu spotrebiteľskú podľa ust. § 52 ods. 1 OZ. Majúcu charakter tzv. formulárovej zmluvy, uzavieranej vo viacerých prípadoch, kedy spotrebiteľ obsah zmluvy nemôže podstatným spôsobom ovplyvniť. Vzhľadom k tomu, že predmetom zmluvy bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru zo strany veriteľa poskytujúceho úveru v rámci svojho podnikania, možno zároveň zmluvu podradiť pod právnu úpravu zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 1 ods. 1 a 2 a § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z.). Pre spotrebiteľské zmluvy je vo všeobecnosti charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom spravidla z pozície „slabšej“ zmluvnej strany, nakoľko práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom právnej úpravy upravujúcej právne vzťahy spotrebiteľského charakteru je práve vyrovnávať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu.

22. Aj keď je pravdou, že v prípade zmlúv o spotrebiteľskom úvere je všeobecný súd povinný skúmať splnenie obligatórnych náležitostí vyžadovaných hlavne zákonom č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľskej zmluvy, v súdenom prípade sa odvolací súd nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o chýbajúcej náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. spočívajúcej v neuvedení predpokladov použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve o úvere. K tomuto záveru odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. februára 2021, sp. zn. 7Cdo/183/2020, v zmysle ktorého veriteľ nemá povinnosť uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje, aby predpoklady pre výpočet RPMN boli v zmluve špeciálne označené ako predpoklady pre výpočet RPMN. Uvedené rozhodnutie bolo zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 7/2021 a preto patrí do tzv. ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Pojem „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ definuje judikát publikovaný pod č. R 71/2018, podľa ktorého doň patria predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Podmienky na odklon od tejto ustálenej rozhodovacej praxe odvolací súd zatiaľ nepovažuje za splnené aj vzhľadom na skutočnosť, že dosiaľ nebolo právoplatne skončené konanie začaté pred Súdnym dvorom Európskej únie pod sp. zn. C-677/23 vo veci prejudiciálneho konania začatého na návrh odvolacieho súdu podaného v súvislosti s inou vecou vedenou pred odvolacím súdom pod sp. zn. 1CoCsp/18/2023. Žalovaný súčasne v odvolaní dôvodne namieta odklon súdu prvej inštancie od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, vyslovenej okrem iného aj jeho rozhodnutiach sp. zn. 1Cdo/205/2021 z 23.11.2022, sp. zn. 9Cdo/37/2020 z 29.3.2022, sp. zn. 5Cdo/55/2020 z 24.2.2022, či sp. zn. 1Cdo/42/2020 z 27.4.2022.

23. Vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie o nesprávnom uvedení hodnoty priemernej RPMN v zmluve o úvere ďalej odvolací súd konštatuje čiastočnú dôvodnosť tejto odvolacej námietky žalovanej, ktorá voči tomuto záveru smerovala. Súd prvej inštancie totiž pri zisťovaní hodnoty priemernej RPMN vychádzal z údajov zverejnených v Súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 3. štvrtrok 2017, so stavom ku dňu 30.9.2017 konštatujúc, že priemerná RPMN v zmluve o úvere mala byť uvedená vo výške 14,00 % a nie 14,87 %, pretože doba trvania zmluvy je nad 10 rokov, nie do 10 rokov, ako to tvrdila žalovaná.

24. Podľa § 9 ods. 2 písm. z) zákona č. 129/2010 Z. z., zmluva o úvere musí obsahovať priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu

zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

25. V danom prípade súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď pri zmluve uzavretej XX.XX.XXXX vychádzal z údajov zverejnených za 3. štvrťrok 2017 ku dňu 30.09.2017, k čomu žalovaná dôvodne namietala, že táto zmluva o úvere mohla obsahovať len údaj o priemernej RPMN za 2. štvrťrok 2017, nie za 3. štvrťrok 2017 ako to nesprávne uzatvoril súd prvej inštancie. Zmluva o úvere totiž bola uzavretá v období pred zverejnením súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za tretí štvrťrok 2017. Pokiaľ teda samotné Ministerstvo financií SR zverejnilo daný údaj o priemernej RPMN až v čase po uzavretí zmluvy o úvere, nie je možné žalovanej vytkávať neuvedenie tohto údaje v hodnote platnej pre 3. štvrťrok 2017. V tomto smere možno súhlasiť len so záverom súdu prvej inštancie, že doba trvania predmetnej zmluvy o úvere presahovala obdobie 10 rokov, keď správne súd prvej inštancie uzavrel, že zmluva trvala nie od dátumu prvej splátky (20.11.2017), ale už odo dňa uzavretia zmluvy (XX.XX.XXXX). Okolnosť, že prvá splátka je splatná až dňa 20.11.2017 nie je rozhodujúca, pretože tak ako to správne uviedla žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej, žalobkyni nič nebránilo úver splatiť aj pred splatnosťou prvej splátky dňa 20.11.2017.

26. Pokiaľ z nedostatku špecifikovaných náležitostí zmluvy o úvere (absencia vymedzenia predpokladov pre výpočet RPMN, nesprávne uvedenie hodnoty priemernej RPMN) súd prvej inštancie vyvodzoval záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ako aj záver o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 511,95 eur s príslušenstvom, odvolací súd konštatuje predčasnosť a nepresvedčivosť týchto právnych záverov vzhľadom na dôsledné neodôvodnenie odklonu súdu prvej inštancie od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, ako aj nesprávnosť skutkových zistení, z ktorých súd prvej inštancie pri ustáľovaní týchto záverov vychádzal.

27. Z výsledkov dosiaľ vykonaného dokazovania je súčasne zrejmé, že súd prvej inštancie sa vyhol svojej povinnosti preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v čl. 8 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, podľa ktorého sú členské štáty povinné zabezpečiť, aby veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdil úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy.

28. V zmysle bodu 26. preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedných postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. júna 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií, veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

29. V tejto súvislosti Súdny dvor v rozsudku z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais (C-565/12, EU:C:2014:190) posudzoval dodržanie hraníc vymedzených pre režim sankcií, ktorý bol stanovený zo strany členského štátu, v danom prípade v súvislosti so sankciou spočívajúcou v zániku v zásade celého nároku veriteľa na úroky v prípade porušenia povinnosti upravenej v článku 8 smernice 2008/48, t.j. preveriť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa. Vzhľadom na dôležitosť cieľa ochrany spotrebiteľov, ktorý je nerozlučne spojený s povinnosťou veriteľa preveriť úverovú bonitu dlžníka, Súdny

dvor rozhodol, že ak by sa sankcia zániku nároku na úroky oslabila alebo úplne znefunkčnila, nevyhnutne by z toho vyplývalo, že nemá skutočne odrádzajúcu povahu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, body 52 a 53) (bod 64., 65. Rozsudku SD vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej).

30. Odvolací súd tiež poukazuje na znenie rozsudku Súdneho dvora (druhá komora) z 05. marca 2020 vo veci C-679/18 OPR-Finance, s.r.o. proti GK, podľa ktorého: „Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v čl. 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú ďalej vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinnosti veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojenej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne, a to v trojročnej premlčacej dobe.“

31. Odvolací súd súčasne pripomína, že zákon č. 129/2010 Z. z. v § 7 ods. 1 až 42 vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou a u veriteľa vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ je potrebné vykladať tak, že zo strany spotrebiteľa nepostačuje len uvedenie výšky príjmov a výdavkov, ale od žalovanej ako veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúca. Nejde pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu chorobu a pod. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu označeného zákona tiež vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezbučuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

32. V súdenom prípade však súd prvej inštancie z vlastnej iniciatívy nevykonal dôkazy za účelom zistenia, či žalovaná ako veriteľ pred uzavretím zmluvy posudzovala schopnosť žalobkyne ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s odbornou starostlivosťou, hoci možnosť takéhoto postupu pri dokazovaní priamo vyplýva z § 295 CSP upravujúceho osobitné ustanovenia o dokazovaní v spotrebiteľských veciach, čím pokiaľ ide o napadnutý výrok I. a II. rozsudku súdu prvej inštancie došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP a s ohľadom na závery uvedené v odsekoch 22. až 26. odôvodnenia tohto rozsudku súčasne aj k naplneniu odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Vzhľadom na to, že vytknuté nedostatky nie je účelné v konaní pred odvolacím

súdom napraviť, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a II. a tým aj v súvisiacom výroku V. postupom podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (výrok II. napadnutého rozsudku).

33. Vo vzťahu k žalobným nárokom na učenie neprijateľnosti zmluvných podmienok zmluvy o úvere odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v súdnej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu a zo zistených skutočností prijal správne právne závery. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) a na zvýraznenie ich vecnej správnosti ako aj k odvolacím námietkam žalovanej ďalej uvádza.

34. Odvolací súd zdôrazňuje, že za neprijateľné zmluvné podmienky je potrebné považovať také zmluvné dojednania, ktoré spôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Jedná sa o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné a hrubo poškodzujúce spotrebiteľa. Od dodávateľa, ktorý je v spotrebiteľských vzťahoch v značne silnejšom postavení ako spotrebiteľ sa vyžaduje, aby pri tvorbe zmluvných podmienok pristupoval v súlade s dobrými mravmi.

35. Z ustanovenia § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka možno dospieť k záveru, že spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, ktorý vzhľadom na jeho podnikanie koná oproti spotrebiteľovi s profesionálnou znalosťou ponúkaného tovaru, pričom spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu a znenie zmluvných podmienok, ktoré sú zo strany dodávateľa predformulované. O to ťažšie je zo strany spotrebiteľa možné porozumieť zmluvným podmienkam predkladaným zo strany dodávateľa, a to častokrát pre ich zložitú právnickú terminológiu, či pre ich rozsiahlosť. Vzhľadom na zložitost' ich koncipovania, či použitej terminológie, nemá spotrebiteľ možnosť ich či už vôbec prečítať, alebo pochopiť ich obsah.

36. Pokiaľ ide o zmluvnú podmienku uvedenú v zmluve o úvere v časti V. Vyhlásenia klienta, bod 6. písm. b) v znení vymedzenom vo výroku III. napadnutého rozsudku, k odvolacím námietkam žalovanej odvolací súd uvádza, že je zjavne neprimerané, ak dodávateľ spotrebiteľovi predloží na podpis predformulovanú zmluvnú podmienku, podľa ktorej má spotrebiteľ po doručení návrhu zmluvy udeliť veriteľovi široko koncipovaný súhlas, na základe ktorého môže nakladať s jeho osobnými údajmi po dobu 10 rokov. Ukladanie takýchto povinností spotrebiteľovi nemá oporu v žiadnom právnom predpise. Takýto súhlas dosiahnutý formulárove predloženou zmluvnou podmienkou nemožno za žiadnych okolností považovať za náležitý a individuálny prejav vôle spotrebiteľa s úkonom, na ktorý sa tento výslovne zákonom o ochrane osobných údajov požaduje.

37. Vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie ohľadne označenej zmluvnej podmienky žalovaná namietala, že konajúci súd odignoroval predložené dôkazy, podľa ktorých žalobkyňa rozsah spracovávania osobných údajov určila individuálne prostredníctvom podpísania listiny „Udelenie súhlasu v zmysle zákona o ochrane osobných údajov“. Odvolací súd vo vzťahu k tejto námietke uvádza, že z obsahu spisu (predloženej listiny) nevyplýva, že by uvedené udelenie súhlasu bolo žalobkyňou priamo podpísané, hoci žalovanou predložená listina vo svojom závere obsahuje miesto pre podpis klienta, a tiež že by znenie tejto listiny bolo výsledkom individuálneho dojednávania jej obsahu sporovými stranami. Uvedená listina majúca taktiež formulárovú povahu obsahuje súhlas s poskytnutím osobných údajov a informácií rôznym subjektom - presne nevymedzeným osobám z okruhu skupiny Intesa Sanpaolo alebo skupiny C. vrátane žalovanej a za iných podmienok ako zmluvné ustanovenie (podmienka) uvedené v zmluve o úvere v časti V. Vyhlásenie klienta bod 6. písm. b), pričom podstatné je, že uvedené vyhlásenie žalobou napadnutú zmluvnú podmienku neruší, ani iným spôsobom ju nerobí neúčinnou. Preto sa odvolací súd zhoduje so záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade sa skutočne jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže klient tento súhlas môže odvolať najskôr až po roku od splnenia záväzku, s tým že súčasne sa vyžaduje aktívne konanie spotrebiteľa vo forme písomného oznámenia. Ukladanie týchto povinností, ktoré uviedol súd prvej inštancie, nemá oporu v žiadnom zákonom ustanovení, pričom je potrebné tiež uviesť, že ani túto podmienku žalobkyňa nemohla individuálne dojednať. Aj podľa odvolacieho súdu preto označená zmluvná podmienka spôsobuje zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, je v rozpore s požiadavkou dobrej viery a súčasne v rozpore s generálnou klauzulou (§ 53 ods. 1 OZ). Preto má

žalovaná v zmysle § 53a OZ povinnosť zdržať sa používania takejto neprijateľnej podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi.

38. Na zvýraznenie vecnej správnosti tejto časti napadnutého rozsudku odvolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že obdobná zmluvná podmienka bola posúdená ako neprijateľná aj rozhodnutím D. M. N./XX K. XX.XX.XXXX a tiež Komisiou na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách pri Ministerstve spravodlivosti SR pod č. 36101/2017/21 z 24.1.2017, a tiež že neprijateľnosť obdobnej zmluvnej podmienky bola všeobecnými súdmi opakovane vyslovená (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/33/2017 zo dňa 12.9.2017, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 11Csp/70/2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. Prešov sp. zn. 1CoCSp/23/2020, rozsudok Okresného súdu Prešov, č. k. 11Csp/101/2022-128 z 2.decembra 2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 2CoCsp/9/2023 – 184 z 25. októbra 2023, rozsudok Okresného súdu Svidník, č. k. 5Csp/74/2020-203 z 20. mája 2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 9CoCsp/2/2023 – 284 z 9. januára 2024, rozsudok Okresného súdu Bardejov sp. zn. 7Csp/4/2022 a iné).

39. Vo vzťahu k zmluvnej podmienke uvedenej v časti VI. Zmluvné podmienky, bod 10, Následky nesplácania spotrebiteľského úveru a zmluvná pokuta, bod 10.1, odvolací súd konštatuje, že aj pri posudzovaní zmluvnej pokuty ako neprijateľnej zmluvnej podmienky vychádzal súd prvej inštancie zo správneho právneho záveru, že aj táto podmienka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

40. Odvolací súd nespochybňuje význam zmluvnej pokuty. Pokiaľ však ide o spotrebiteľský vzťah, musí ísť o takú zmluvnú pokutu, ktorá obstoí v rámci súdnej kontroly neprijateľných podmienok so zreteľom na povahu, obsah a osobitosti právneho úkonu, ako i na vzájomné práva a povinnosti účastníkov spotrebiteľskej zmluvy, ktoré by mali byť vyvážené. Zmluvná pokuta v prvom rade plní prevenčnú funkciu tým, že hrozba majetkovej sankcie motivuje dlžníka, aby včas a riadne splnil zmluvnú povinnosť a ďalej plní reparačnú funkciu, lebo jej zmyslom je tiež reparaovať na strane veriteľa ujmu, ktorá mu vznikla v dôsledku porušenia povinnosti zo strany dlžníka a taktiež predstavuje sankciu pre toho, kto porušil povinnosť. Uvedené však neznamená, že výška zmluvnej pokuty môže byť dohodnutá ľubovoľne, ale zvlášť v prípade spotrebiteľskej zmluvy (čo bezpochyby je aj prejednávaný prípad) musí zodpovedať maximálnej výške stanovenej právnym predpisom, a to konkrétne ust. 3a ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.. V súdenom spore je dojednaná zmluvná pokuta neprímerane vysoká, pretože len jej výška dohodnutá v zmluve o úvere predstavuje maximálnu výšku všetkých sankcií za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov a ani len nezohľadňuje oprávnenie veriteľa požadovať od dlžníka aj úroky z omeškania. Podľa označeného § 3a ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. zmluvná pokuta spolu s úrokom z omeškania nesmie prevýšiť priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnených podľa osobitného predpisu pred vznikom omeškania o viac ako 10 percentuálnych bodov ročne a súčasne nesmú prevyšovať trojnásobok úrokov z omeškania podľa tohto nariadenia vlády. Z formulácie označenej zmluvnej podmienky v bode 10.1 zmluvy o úvere tiež nie je evidentné, či platí len do výšky úverom poskytnutých finančných prostriedkov. Primeranosť alebo neprímeranosť zmluvnej pokuty je potrebné skúmať objektívne, pričom pri jej posudzovaní je rozhodujúce, či napadnutá zmluvná podmienka je objektívne spôsobilá vyvolať stav hrubej nerovnováhy, bez ohľadu na pôsobenie tohto ustanovenia v skutkových okolnostiach. Podľa názoru odvolacieho súdu výška zmluvnej pokuty bola v prejednávanej veci dohodnutá bez ohľadu na výšku úrokov z omeškania. Takto dohodnutá zmluvná pokuta teda prevyšuje právnym predpisom stanovenú sankciu a nemôže požívať právnu ochranu z hľadiska právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa.

41. K námietke žalovanej, že z časti VI. bodov 10.1 a 10.3 zmluvy o úvere vyplýva, že zmluvná pokuta a úrok z omeškania nemôžu byť klientovi ukladané súčasne, odvolací súd konštatuje, že takéto obmedzenie z posudzovaných dojednaní zmluvy o úvere nevyplýva. Zo zmluvného ustanovenia v časti VI. bodu 10.3 zmluvy o úvere len vyplýva obmedzenie, že pokiaľ zmluvná pokuta dosiahne výšku poskytnutých peňažných prostriedkov (v danom prípade sumu 1000,- eur), je žalobkyňa v prípade omeškania s úhradou jednotlivých splátok povinná hradiť žalovanej úrok z omeškania. Nad rámec uvedeného odvolací súd uvádza, že aj neprijateľnosť tejto zmluvnej podmienky bola v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov už opakovane judikovaná, k čomu odvolací súd poukazuje na rozhodnutia uvedené v odseku 38. odôvodnenia tohto rozsudku.

42. Vzhľadom na uvedené preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch III. a IV. postupom podľa ust. § 387 ods. 1, ods. 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

43. Úlohou súdu prvej inštancie v zrušenej časti rozhodnutia bude v ďalšom konaní opätovne posúdiť, či zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX K. XX.XX.XXXX, uzavretá medzi stranami sporu spĺňa všetky zákonné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (XX.XX.XXXX), ako aj posúdiť, či žalovaná ako veriteľ pred uzavretím zmluvy posudzovala schopnosť žalobkyne ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s odbornou starostlivosťou a za týmto účelom prípadne aj doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v § 295 CSP. Súd prvej inštancie je v novom rozhodnutí povinný riadne vyhodnotiť skutkový stav a toto vyhodnotenie v novom rozhodnutí o merite veci primerane opísať, tak aby rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo preskúmateľné a jeho odôvodnenie zodpovedalo požiadavkám vyplývajúcim z § 220 ods. 2 CSP. Následne je na riadne zistený a vyhodnotený skutkový stav potrebné aplikovať relevantnú právnu normu, vychádzajúc pritom z jej účelu a zmyslu a to tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, t.j. aby bol spor rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a v intenciách právnych názorov odvolacieho súdu, ktoré viedli k čiastočnej derogácii napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie (k tomu pozri odseky 22. až 32. odôvodnenia tohto rozhodnutia). V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova aj o náhrade všetkých trov konania pred súdom prvej inštancie ako aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

44. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).